

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 93. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094640896/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Jeg vil vrde dit hjerte til en blodig klud,
jeg vil klemme det som en moden drue,
jeg vil tørre det på din svigermors kakkelovn,
så det blir som en gammel jomfrus rosinhjerte.
Jeg vil træde det ud som en opslidt tøffel,
dig selv vil jeg mane ned under tøffelhælen.
Jeg vil koge al elskovsuppen ud af dit hjerte,
og resten vil jeg anrette med skarp sovs.
Jeg vil rulle dit hjerte til en elastisk trøster,
brodere det med alle ægteskabets mønstre,
betrække det med fint hæklearbejde;
jeg vil – –

Jeg vil blæse dig et srykke, så jeg og var igen hel vjgen. Før den nat da aldrig ende? Jeg var nu ikke forelsket mer, men hver gang jeg faldt hen, tog versene på vej og lavedes af sig selv inden i mig.

Jeg drømte videre. På min vej traf jeg en kokette, som havde sit hjerte liggende på et bræt og bearbejdede det af alle kræfter med en stor hakkekniv. Stumperne var allerede ikke større end finker, men de skulde nok bli mindre endnu. Hun hakkede, jeg så til. Så holdt hun med eet og sa: Nu skal vi se! Hun snappede en lille sølvgaffel, tog mig om halsen med den ene arm og stak mig med den anden hånd noget af hakkemaden i munden, idet hun så aldeles forførelserisk på mig, og samtidig sa hun disse forklarende ord:

Koketten er hjertefinker, en gaffelfuld til mands.

Jeg gik baglæns ud, mere dødelig forelsket end noen sinde, bændende og lynende over min uheldige skæbne; men jeg slængte hende dette vers i ansigtet:

Luk op til mit hjerte og se, hvad du har gjort!
To brune pletter står på dets blilge flude,
som før var uden hyde; to rustne pletter
– mærkerne af dine sjne – æder sig langsomt ind.
Og når jeg er død, skal mit hjerte tas ud,
og man skal undtrende se under dets bark,
dybt inde i det røde ved, to aflange ar,